

Papa Francesc: "Els avis són genials, són preciosos!"

Dc, 27/04/2022 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 27 d'abril 2022

Noemí, l'aliança entre les generacions que obre el futur

Estimats germans i germanes, bon dia!

Avui seguim reflexionant sobre la gent gran, sobre els avis, sobre la vellesa, la paraula sembla lletja però no, els avis són genials, són preciosos! I avui ens deixarem inspirar per l'esplèndid llibre de Ruth, una joia de la Bíblia. La paràbola de Ruth il·lumina la bellesa dels vincles familiars: generats per la relació de parella, però que van més enllà de la relació de parella. Lligams d'amor capaços de ser tan forts, en els quals s'irradia la perfecció d'aquell poliedre dels afectes fonamentals que formen la gramàtica familiar de l'amor. Aquesta gramàtica porta vitalitat i saviesa generativa al conjunt de les relacions que construeixen la comunitat. En comparació amb el Càntic dels Càntics, el llibre de Ruth és com l'altra taula del díptic de l'amor nupcial. Tan important, tan essencial, celebra el poder i la poesia que han de penetrar els lligams de generació, de parentiu, de dedicació, de fidelitat que embolcallen tota la constel·lació familiar. I que fins i tot esdevenen capaços, en les dramàtiques conjuntures de la vida de parella, de portar una força d'amor inimaginable, capaç de relançar la seva esperança i futur.

Ja coneixem els tòpics sobre els vincles de parentiu creats pel matrimoni, especialment el de la sogra, aquella relació entre sogra i nora; parlen en contra d'aquesta perspectiva. Però, precisament per això, la paraula de Déu esdevé preciosa. La inspiració de la fe sap obrir un horitzó de testimoni en contrast amb els prejudicis més comuns, un horitzó preciós per a tota la comunitat humana. Us convido a redescobrir el llibre de Ruth! Especialment en la meditació sobre l'amor

i en la catequesi sobre la família.

Aquest petit llibre conté també un ensenyament preciós sobre l'aliança de les generacions: on la joventut es revela capaç de retornar l'entusiasme a l'edat madura - això és essencial: quan la joventut dona entusiasme a la gent gran - , on es descobreix la vellesa capaç de reobrir el futur a la joventut ferida. En un primer moment, l'anciana Noemí, commoguda per l'afecte de les seves nores, que s'han quedat vídues dels seus dos fills, es mostra pessimista sobre el seu destí dins d'un poble que no és el seu. Per això anima afectuosament les dones joves a tornar a les seves famílies per reconstruir les seves vides - eren joves aquestes dones vídues -. Diu: "No puc fer res per vosaltres". Això ja sembla ser un acte d'amor: la dona gran, sense marit i sense més fills, insisteix perquè les nores l'abandonin. Tanmateix també és una mena de resignació: no hi ha futur possible per a les vídues estrangeres, sense la protecció dels seus marits. La **Ruth** ho sap i es resisteix a aquesta generosa oferta, no vol anar a casa seva. La relació que s'ha creat entre sogra i nora ha estat beneïda per Déu: **Noemí** no pot demanar ser abandonada. En un primer moment, la Noemí sembla més resignada que feliç amb aquesta oferta: potser pensa que aquesta estranya relació agreujarà el risc per a totes dues. En alguns casos, la tendència dels vells al pessimisme necessita ser contrastada per la pressió afectuosa dels joves.

De fet, la Noemí, commoguda per la dedicació de la Ruth, sortirà del seu pessimisme i fins i tot prendrà la iniciativa, obrint un nou futur a la Ruth. Instrueix i anima la Ruth, vídua del seu fill, a guanyar-se un nou marit a **Israel**. **Booz**, el candidat, mostra la seva noblesa, defensant la Ruth dels seus homes dependents. Malauradament és un risc que es produeix també actualment.

Se celebra el nou matrimoni de la Ruth i els mons tornen a estar en pau. Les dones d'Israel diuen a la Noemí que Ruth, l'estrangera, val "més que set fills" i que aquell matrimoni serà una "benedicció del Senyor". La Noemí, que estava plena d'amargor i també deia que el seu nom era amargor, en la seva vellesa coneixerà l'alegria de participar en la generació d'un nou naixement. Mireu quants "miracles" acompanyen la conversió d'aquesta dona gran! Es converteix al compromís de fer-se disponible, amb amor, per al futur d'una generació ferida per la pèrdua i el risc d'abandonament. Els fronts de la recomposició són els mateixos que, a partir de les probabilitats dibuixades pels prejudicis del sentit comú, haurien de generar fractures insuperables. En canvi, la fe i l'amor ens permeten superar-los: la sogra venç la gelosia pel propi fill, estimant el nou vincle de la Ruth; les dones d'Israel superen la desconfiança per l'estranger (i si ho fan tothom ho farà); la vulnerabilitat de la noia sola, davant el poder de l'home, es reconcilia amb un vincle ple d'amor i de respecte.

I tot això perquè la jove Ruth s'ha obstinat a ser fidel a un vincle exposat als prejudicis ètnics i religiosos. I reprenc el que he dit al principi, avui la sogra és un personatge mític, la sogra no dic que ens la imaginem com el diable sinó que sempre la pensem com una mala figura. Però la sogra és la mare del teu marit, és la mare de la teva dona. Pensem avui en aquesta sensació una mica estesa que la sogra com més lluny millor. No! És mare, és gran. Una de les coses més boniques de les àvies és veure els seus nets, quan els fills tenen fills, com reviu. Mireu bé la relació que vosaltres teniu amb les vostres sogres: a vegades són una mica especials, però t'han donat la maternitat del teu cònjuge, t'ho han donat tot. Al menys fem-les felices, perquè continuïn en la seva vellesa amb felicitat. I si tenen algun defecte cal que les ajudem a corregir-se. També a vosaltres sogres us dic:

aneu amb compte amb la llengua, perquè la llengua és un dels pitjors pecats de les sogres, aneu amb compte.

I la Ruth en aquest llibre accepta la sogra i la fa reviure i l'anciana Noemí assumeix la iniciativa de reobrir el futur de la Ruth, en comptes de limitar-se a gaudir del seu suport. Si els joves s'obren a la gratitud pel que han rebut i els vells prenen la iniciativa de relançar el seu futur, res podrà aturar el floriment de les benediccions de Déu entre els pobles! Recomano que els joves parlin amb els seus avis, que els joves parlin amb els vells, que els vells parlin amb els joves. Hem de restablir aquest pont amb força, hi ha un corrent de salvació, de felicitat. Que el Senyor ens ajudi, fent això, a créixer en harmonia en les famílies, aquella harmonia constructiva que va dels vells als més joves i dels joves als més vells, aquell pont bonic que nosaltres hem de custodiar i guardar.

Traducció: Josep M. Torrents